

nr. 34 242 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met het Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 waarbij *“het visum en de afgeleverde F-kaart zonder voorwerp (worden) verklaard.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt verdaagd naar de terechtzitting van 6 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 6 augustus 2008 in Marokko in het huwelijk met een Belgische man.

1.2. Op 9 oktober 2008 diende verzoekster een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D teneinde haar in België verblijvende echtgenoot te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste op 7 mei 2009 het gevraagde visum toe te staan.

1.4. Op 23 mei 2009 kwam verzoekster het Rijk binnen en op 5 augustus 2009 werd zij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.5. Op 11 augustus 2009 nam de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het visum en de afgeleverde F-kaart zonder voorwerp worden verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 25 augustus 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Op 25.05.2009 werd voor betrokkene een attest (bijlage 15) opgemaakt op basis van haar D-visum. Dit visum werd bekomen op basis van haar huwelijk op 04.08.2008 met de heer (M. E.-G.) (...). Betrokkene kreeg op 05.08.2009 een F-kaart, geldig tot 22.07.2014.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat de Procureur des Konings L. Muyldermans in een brief dd 05.08.2009 het volgende vermeldt:

"Mijn ambt sluit zich aan bij de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beringen, en tevens bij het advies verleend door FOD Buitenlandse Zaken.

Mijn advies is om, zo uw ambt daartoe door betrokkene wordt verzocht, om het tweede Marokkaans huwelijk niet te erkennen wegens bigamie (artt. 18, 20 en 27, §1 WbIPR). Het buitenlands huwelijk mag niet worden vermeld in het bevolkingsregister.

De Belg (E. G. M.) is naar Belgisch recht nog gehuwd met met (J. F.). Het Marokkaans vonnis van verstoting van 27.05.2008 is in strijd met de Belgische internationale orde"

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer (E. G. M.) en mevrouw (A. I.) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het visum en de afgeleverde F-kaart worden derhalve zonder voorwerp verklaard, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek Internationaal Privaatrecht een geval van manifeste fraude is.

In zijn arrest nr 2651 dd 16.10.2007 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

"De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, als gevolg van de niet erkenning van het huwelijk, kon besluiten om de aanvraag tot vestiging op grond van artikel 10, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, daar zonder een in België erkend huwelijk niet voldaan is aan de bepalingen van dit artikel."

Deze redenering kan ook toegepast worden in dit dossier: aangezien het huwelijk in België niet erkend wordt, gaan alle verblijfsrechtelijke voordelen die eruit voortvloeien teniet. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om haar *“toestemming te verlenen om in België te verblijven wegens humanitaire redenen.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een verblijfsrecht te verlenen.

2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekster zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring is niet voorzien in een repliekmemoratie. De repliekmemoratie, die verzoekster op 28 oktober 2009 heeft ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt ter onderbouwing van haar middel het volgende:

“De bestreden beslissing wordt onder meer gemotiveerd als volgt:

“Het visum en de afgeleverde F-kaart worden derhalve zonder voorwerp verklaard, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht een geval van manifeste fraude is.”

Uit de brief van het Consulaat Generaal van België van 20.03.2009 blijkt dat onder meer werd opgevraagd

*X De akte van verstoting n 548 van 27.05.2008, dossier 95008
bewaard onder n° 292 register 115 van 17.12.2008*

In het Arabisch – gelegaliseerde vertaling

X Volmacht voor de verstoting door (M.E.G.)

aan (A.A.) in het Arabisch gelegaliseerde vertaling. (stuk 3)

Inzake blijkt dat het visum aan verzoekster werd overhandigd op 23.05.09. (stuk 4)

Dat op dat ogenblik de bevoegde Belgische overheid met volledige kennis van zaken een beslissing kon nemen.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou het gaan om manifeste fraude dan ook een schending (is) van bewijskrachtige stukken die aan de basis hebben gelegen van de oorspronkelijke beslissing welke vervolgens ten onrechte door de overheid werd herzien.

De motivering van de bestreden beslissing geeft niet de juiste motieven weer waaraan de beslissing ten grondslag lag.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig gemotiveerd, hetgeen een gebrek aan motivering is.

Bovendien is de beslissing welke op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is gesteund genomen met machtsoverschrijding.

RvSt 04 maart 1960, Brinkhuysen n° 7681,

RvSt 30 sept. 1960, Jansens, n°8094,

RvSt 23 nov. 1965, Stad Oostende, n° 11519

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de door de overheid genomen

beslissingen gebeuren op basis van een juiste en juridisch aanvaardbare motivering.

In casu is de bestreden beslissing niet behoorlijk naar recht gemotiveerd.”

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de bestreden beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat het afgesloten huwelijk niet meer wordt erkend in België en derhalve alle verblijfsrechtelijke voordelen die eruit voortvloeien tenietgaan. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoekster betoogt dat de motivering incorrect is en dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen voert zij de schending aan van de materiële motiverings-plicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerder werpt op dat het middel waarbij de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd niet dienstig is aangezien de beslissing het gevolg is van de niet-erkenning van het huwelijk en de Raad geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of de weigering om de geldigheid van het huwelijk te erkennen wettig is.

Het staat niet ter discussie dat het niet aan de Raad toekomt om zich uit te spreken over de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever tegen een beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bepaalt dat “*ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.*” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekster niet louter de beslissing om haar huwelijk met een Belgische man te erkennen betwist – zij toont in dit verband trouwens aan dat zij een procedure ingeleid heeft bij het bevoegde rechtscollege –, maar tevens aangeeft dat haar huwelijk in het verleden wel erkend werd door verweerder, dat haar op basis van dit huwelijk een verblijfsrecht werd toegestaan en dat dit standpunt plots werd herzien. Zij stelt verder dat er geen sprake is van enige vorm van fraude die zou toelaten alsnog over te gaan tot het “*zonder voorwerp verklaren*” van het haar toegekende visum en de afgeleverde verblijfskaart en dat verweerder zich dus schuldig maakte aan machtsoverschrijding. Het is niet betwist dat de Raad kan verifiëren of een gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid al dan

niet zijn bevoegdheden heeft overschreden bij het nemen van een bestuursbeslissing en of er een gegeven beschikbaar is dat toelaat vast te stellen dat een vreemdeling zich schuldig maakte aan manifeste fraude, indien dit de reden is om het verblijfsrecht van deze vreemdeling te beëindigen.

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat in het geval van fraude kan overgegaan worden tot het beëindigen van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekster stelt dat zij alle stukken heeft overgemaakt die toelieten te oordelen over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk en dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit kan afgeleid worden dat zij hierbij gefraudeerd heeft, wat zou toelaten de oorspronkelijke beslissing waarbij haar een verblijfsrecht werd toegestaan te herzien.

Deze stelling vindt steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Er dient voorts geduid te worden dat uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Verweerder is de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’ en voor de toekenning van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde huwelijksakte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder heeft op basis van de door verzoekster voorgelegde stukken rechtsgevolgen verbonden aan het door verzoekster aangegane huwelijk. Het feit dat een parketmagistraat naderhand adviseerde om een huwelijksakte niet meer te erkennen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder deze akte reeds erkende en hieraan, binnen zijn bevoegdheid, gevolgen verbond. Het loutere advies van het parket laat ook niet toe om vast te stellen dat verzoekster zou gefraudeerd hebben bij haar visum- en verblijfsaanvraag.

Verweerder kan verder niet gevolgd worden in zijn stelling dat de afgifte van een visum gezinshereniging niet impliceert dat voldaan zou zijn aan de voorwaarden van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Een visum gezinshereniging kan immers enkel afgeleverd worden indien voldaan is aan de vereisten die door de wetgever gesteld zijn. Verweerder zet ook nog uiteen dat het gegeven dat een visum gezinshereniging werd toegestaan niet verhindert dat vervolgens op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet een eind gemaakt wordt aan het verblijfsrecht. De Raad kan evenwel niet inzien in welke mate deze bemerking dienstig is, nu in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en deze wetsbepaling, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, hoegenaamd niet voorziet in de mogelijkheid om een einde te maken aan een verblijfsrecht. Verweerder betoogt wel terecht dat de afgifte van een visum niet betekent dat een vreemdeling onherroepelijk en definitief wordt toegelaten tot het Belgisch grondgebied en dat hij in casu reeds had aangegeven verder onderzoek te zullen voeren. Deze vaststelling laat verweerder evenwel niet toe om met miskennis van de feiten of met miskennis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet een beslissing te nemen.

De Raad stelt vast dat de materiële motiveringsplicht werd miskend, daar er geen gegeven voorhanden is dat toelaat te besluiten dat verzoekster zich schuldig maakte aan enige handeling die als manifeste fraude kan beschouwd worden.

Er dient tevens te worden besloten dat de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend, nu hij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij verzoekster eerder op basis van het huwelijk een verblijfsrecht toestond en hij dit gegeven totaal heeft genegeerd bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Het middel waarbij een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 waarbij *“het visum en de afgeleverde F-kaart zonder voorwerp (worden) verklaard”* wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

[EDIT HERE]